

mærkninger. Som de ærede Herrer ville se, er der indbragt ikke mindre end 65 Andragender, og jeg kan tilspøje, at der er endda flere tilbage; de ville komme i anden eller tredje Serie. Der er foretaget ikke mindre end 30 Indstillinger, men jeg skal dog ogsaa bemærke, at der iaar er ikke saa Andragender, som have almen Interesse, nemlig vedrørende Landbosforhold, Skolevæsen, ja jeg kan gjerne tilspøje vedrørende Invalider, forbi der jo er en stor Mængde Invalider her i Landet, og deres Forhold ofte komme paa Dmtale, m. m. Jeg skal her ikke undlade at gjen tage —, hvad jeg forresten ogsaa tidligere har gjort opmærksom paa —, at det vil være af Interesse, at de Herrer, der indbringe Andragender, ere opmærksomme paa, at de paagjældende Andragender først have været hos vedkommende Minister, især naar man søger om personlige Begunstigelser eller om en Understøttelse; naar det derimod er almene Sager, er det jo ikke en absolut Betingelse, at Andragendet først skal have været hos Ministeren. Det var den ene Bemærkning, og den anden er den, at naar Grundlovens §§ 62 og 63 handle om Andragender og udtrykkelig sige, at intet Andragende kan indbringes uden gennem et Medlem, saa giver jo Grundloven derved vedkommende Rigsdagmand Ret til at indbringe Andragender, men paalægger ham — som det forekommer mig — med det Samme en Pligt til at efterse, at Andragendet baade i Form og Indhold er stiftet til at behandles her. Det sker imidlertid undertiden, at Andragender, der indbringes, ere affattede i en saadan Form, at man har ondt ved at blive klog paa, hvad den paagjældende egentlig ansøger om. Det var derfor ønskelig, om de paagjældende Medlemmer, der ikke foraarlagte Udvalget saa lidt Arbejde, sigtede nogenlunde de Andragender, de indbringe, inden de kom dermed. Jeg tror, dette er en Bemærkning, som ikke er overflødig, da man ser, at Andragernes Antal antager et temmelig stort Omfang. — Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 12 henviser jeg til Betænkningen Nr. 25; deraf ville de Herrer kunne se, hvad denne Indstilling egentlig støtter sig til. Det er iøvrigt en ret mærkelig Sag. De Herrer, der have gennemløst den lille Betænkning, ville vide, hvorom den handler; men jeg skal dog, da maaste ikke Alle have gjort det, og denne Sag er af en noget aparte Art, ogsaa her fremdrage den. Den handler om en Mand i Slagelse, en Værtshusbefyrer Laurz Nielsen Skjær, som for et Par Aar siden eller saa omtrent var til Session 2 Gange. Den første Gang blev han „anset“ som det hedder, og anden Gang blev der sagt, at han kunde gaa hjem igjen, man havde ikke Brug for ham. Han troede nu, han var kasseret, havde derfor ingen Betænkning ved at indlade sig i Giftermaal og i Forbindelse med en anden Mand købe et Værtshushold; men da han vilde til at løse Næringsbevis paa Værtshushold, kunde han ikke faae dette. Der var nemlig

en Kommissionær Savlykke, der havde sagt, at han var en straffet Person. Han vidste imidlertid ikke selv af at sige, at han havde været straffet, men Savlykke sagde til ham: Du kan blot se efter i Sessionsrullen, der vil Du faae at se, at Du er en straffet Person. Han søger saa naturligvis efter i Sessionsrullen og bliver derved oplyst om, at der virkelig ved hans Navn er en Vedtegning om, at han er straffet. Han veed som sagt ikke selv af, at han har været straffet, og der bliver saa skrevet frem og tilbage, hvorved det endelig bliver godgjort, at det Hele beror paa en Feiltagelse; det var en anden Mand, som bar et lignende Navn, der har været straffet. Vedtegningen var altsaa kommen paa urette Sted. Næste Aar eller rettere sagt iaar, ved Sessionen for indeværende Aar, bliver Manden udfkreven, og han har imidlertid, som jeg har fortalt, indladt sig i Giftermaal og kjøbt sig et Værtshushold, Altsammen paa Regning af, at han var fri for at blive Soldat, og han kommer selvfølgelig herved i en meget ubehagelig Stilling. Han har baade indladt sig i Giftermaal og kjøbt sig et Værtshushold, men bliver nu sat fra sin Næringsvei og taber den Kapital, som han har tjent og sat i sin Forretning og ellers anvendt, nemlig 1,200 Kr. Og nu søger han Erstatning derfor. Udvalget har ikke ubetinget ment, at han skulde have Erstatning; derom udtaler Udvalget Intet, det siger ikke Andet i Betænkningen end, at det ønskes denne Sag gjort til Gjenstand for nærmere Undersøgelse og foreslaar Andragendet henvis til Justitsministeren. Man ønsker Sagen undersøgt, thi det kan ikke negtes at der er begaaet en Forseelse, naturligvis ikke med Forsæt, men enten af Stjødeshed, eller paa hvad anden Maade det nu er sket, af en Kontorbejant, medens det selvfølgelig maa være Chefen for Adstrivningsvæsenet, der kommer til at bære Ansvar, idet det Hele jo er foregaaet under hans Ansvar. Man ønsker altsaa, at denne Sag maa blive gjort til Gjenstand for Justitsministerens Undersøgelse. Sagen har ikke forud været hos Justitsministeren, i hvert Fald kan det ikke ses, at den har været der; men da det er en Sag af en egen Bestaafenhed, har man ikke havt Betænkning ved at henvise den til Justitsministerens nærmere Undersøgelse, thi den er unegtelig af en saadan Art, at den nok kan fortjene det. Jeg anbefaler derfor Indstillingen under Nr. 12.

Justitsministeren (Melleman): Forsaavidt det ærede Udvalg har udtalt et Ønske om at faae Sagen nærmere undersøgt, skal jeg hertil være villig, især naar det maatte blive mig nærmere antydet, i hvilken Retning man mener, at denne Undersøgelse skulde gaa, altsaa hvilke Punkter det er, man ønsker oplyst. Jeg tror nemlig, at saaledes, som Sagen ligger for, er det temmelig ønskeligt, at der ikke kan være Tale om, at man